

Loven for Kjøbenhavns Havn, synes den med samme Ret at kunne finde Anvendelse paa de andre Havne. Det er vistnok giuet, at Regjeringen ikke behøvede at faae en provisorisk Lov for at udstede slige reglementariske Bestemmelser for de andre Havne, men man tog som sagt Loven som den var, fordi man ikke vilde komme i nogenstomhelst Kompetencestrid med det ærede Thing og ikke i nogen Retning vilde træde Retten til at udstede provisoriske Love for nær. Det Samme, jeg her har anført, maa ogsaa siges med Hensyn til den Indvending, at man ikke burde have optaget Straffebestemmelser i den provisoriske Lov. De Herrer ville jo vide, at der Intet er til Hinder for, at Administrationen udsteder et Reglement for Kjøbenhavns Haan; Havnebestyrelsen kan med Indenrigsministeriets Samtykke i den Henseende gjøre, hvad den vil, men det var netop for at faae Ret til at tilføie Straffe til Reglementets Bestemmelse, at man maatte søge en Lov. Man kunde altsaa ikke udelaa Straffen af Loven og berolige sig med, at Domstolene vel vilde finde Straffe i Henhold til Analogier, samtidigt med, at Regjeringen i Motiverne til det oprindeligt forelagte Lovudkast bestemt havde udtalt, at den troede at faae Adkomst til selv at udstede et saadant Reglement med Straffebestemmelser. Man kunde altsaa ikke antage, at Domstolene vilde straffe i Henhold til Analogier med nærværende Lovforslag eller i alt Fald ikke i Analogi med saa strenge Straffe, som Regjeringen ansaa det for nødvendigt at tilføie i Loven for at forhindre saadanne Uordener, der kunde medføre Brandfare. Det er fremstillet i de oprindelige Motiver, at man troede gennem saa strenge Multibestemmelser mulig at kunne virke tilstrækkeligt i den i Loven tilføjede Retning. Maaske vilde Domstolene — det vil jeg ikke bestemt benægte, det er Noget, man ikke kan have nogen bestemt Mening om — i Overtrædelsestilfælde anse sig berettigede til at anvende Straffe i Analogi med det One eller det Andet, men de vilde ikke anse sig berettigede til at anvende Straffe, der vare særligt skarpe med Hensyn til det Omme, som Loven indeholder.

Ordføreren: Størstedelen af, hvad den ærede Minister udtalte, vilde jo være fuldkommen paa sit Sted som Forsvar for Loven, naar den forelaa til Behandling i Thinget, men hvorvidt det kan være til Forsvar for Udstedelsen af en foreløbig Lov, er noget ganske Andet. En hel Del af hvad den ærede Minister har udtalt som Forsvars- og tilbøis som Undskyldningsgrunde kan efter min Mening ikke finde Anvendelse paa Spørgsmaalet om, hvorvidt Regjeringen var berettiget til ifølge Grundlovens § 25 i dette Tilfælde at udstede en foreløbig Lov. Dertil hører mere end slige Betragtninger; dertil hører en bestemt paavisselig Nødvendighed, et bestemt paavisseligt, særdeles paatrængende Tilfælde, som den ærede Minister har forsøgt at vise var til

Stede for Kjøbenhavns Havn, men som har ingenlunde har forsøgt at vise var til Stede for de andre Havne i Landet. Det skal holdes fast selv lige over for Mindretallet, der har havt Ordet til Forsvar for sin Stilling, at selv om man indrømmer, at der med Hensyn til Kjøbenhavns Havn kunne synes at foreligge en Berettigelse, saa har en Paavissing fra de Herrer's Side af Nødvendigheden af at udvide denne Lov til Landets andre Havne saunet enhver Begrundelse. Det er jo nemlig indrømmet af Regjeringen selv — og det ærede Mindretal vil dog ikke negte, at vi ere berettigede til i dette Spørgsmaal at holde os til, hvad Regjeringen selv har indrømmet — at Regjeringen ansaa sig berettiget til, idet den udfærdigede Reglementer for Havnene, ogsaa at give Bestemmelser om de Brandpolitiet vedkommende Forhold. Regjeringen udtalte altsaa ogsaa med Hensyn til Brandfaren i Havnene, at den, før denne Lov udkom, ansaa sig berettiget til at give en Ordning i saa Henseende, og Regjeringen har selv udtalt, at med Hensyn til Ordningen af brandfarlige Forhold for de andre Havnes Vedkommende forelaa der ikke nogen Nødvendighed, idet Forholdet i saa Henseende paa de fleste Steder var ordnet paa en tilfredsstillende Maade. Naar det er udtalt af Regjeringen selv, at den har Myndighed til en Ordning for de andre Havnes Vedkommende, ogsaa med Hensyn til, hvad der vedkommer Brandfare, og at disse Forhold i Forveien ere ordnede paa en fuldstændig tilfredsstillende Maade i de fleste af Landets Havne, saa maa det dog erkjendes, at der ikke har været den sjerneste Grund til at udvide den foreløbige Lovs Bestemmelser til de andre Havne; thi det kan aldrig være en tilstrækkelig Grund at sige: da vi nu en Gang have villet give en foreløbig Lov, tage vi dette med af Berettigeheds-hensyn. Det kan ikke forsvares at tage mere med end, hvad der er særdeles paatrængende nødvendigt; naar man ikke har Andet til sit Forsvar, forekommer det mig, at det maa anses for erkjendt, at man her har staaet paa et meget slibrigt Standpunkt. Jeg kan saa godt forstaa, at det ærede Mindretal, der jo ikke har deltaget i Folkethingets Udtalelse af dets Mistillid til den daværende Regjering, ikke finder, at Hensynet dertil hører herhen, men det maa jo tillade Flertallet at være af den bestemte Formening, at der, naar Folkethinget paa en officiel Maade, paa den mest officielle Maade, det er muligt, har udtalt sin Mistillid til Regjeringen i det Hele taget, er langt mere og langt mere alvorlig Opfordring til at bedømme og overveie Regjeringens Stilling til enhver som helst Lovbestemmelse og da navnlig dens Stilling til en Grundlovsparagraf. Jeg skulde dog mene, at Ingen vil negte, at, naar man har en gennemgaaende Mistillid til en Regjering, maa man saa meget mere